

Червеният дъжд

Този мъж с тридневната брадичка на площада до музея на модерното изкуство – защо ме погледна така? Не ми се вярва да е гей. В погледа му имаше нещо доста по-дълбоко от секс. Много особена, изключително особена усмивка – не бях виждал такава. Припознал ли се беше, дали не съм приличал на сина му или на по-малкия му брат? „Глупости, аз съм рус като швед“. Може би беше някакво разпознаване?

Камъкът на площада пред музея в Страсбург е леко червеникав.

Във всеки случай мразя араби да ме зяпат, защото никога не знам какво имат наум. Като че ли той попипа нещо около корема си и точно след това ми се усмихна. Жестът ми се стори вулгарен, но усмивката беше топла и изпълнена с най-добри чувства. Няма да я забравя – беше като че ли казваш „здравей“ на приятел, който не си виждал толкова отдавна, та даже не вярваш, че още е тук – на тази планета. А в същия момент усещаш гъдела на чувството, че като че ли отдавна сме започнали някаква игра и той току що е направил своя нов, успешен ход. Много странно усещане за единение. Един от тези моменти, когато си казваш „Идиот ли съм аз? Този човек го познавам много добре, веднага се сети откъде, сети се, хайде!“

Но понеже главата отказа да реши задачата, краката се насочват към вратите на музея – там може би пъзелът ще реши „Мислителят“ на Роден, или – ако и той не помогнеше – сигурно щеше да се включи Пикасо или Жан Арп.

„Къде ми е журналистическата карта, дали не съм я забравил?“

„В кой джоб ми е портфейлът?“

„Колко време имам за разглеждане?“

„Ще ме обезкостят ли в София, че пропуснах да се видя с официалните лица от Съвета на Европа, за да дойда тук?“...

„Защо обаче е това чувство под лъжичката?“

„Как така съм неспокоен без причина?“

„Трябва ли да отида на психолог?“

Бум! Мигове плътна тишина. И после: Бум! Мъжът с тридневната брадичка и този до него, който се оглеждаше наоколо, докато аз си въобразявах сто неща, се бяха гръмнали. И заедно със себе си бяха разкъсали на парчета още петнайсетина минавачи.

Брадятият можеше да дръпне връвчицата две минути по-рано и във въздуха да са краката и ръцете на хората около мен, заедно с моите разбира се. Защо не го направи?

Никой не трябва да види какво значи летяща кървава ръка или падащ от небето крак, откъснат до коляното. Мир вам.

Имаше някакъв пушек със странно позната миризма.

Има мъгла – има и дъжд и после също слънце;

Има пот, която се стича, докато катериш планината;

има и мараия по обед –

всичките тези неща, докато ги усетиш, когато ги разбереш...

– на колко години си, когато за първи път ти казват

“това е дъжд”?

Дъждът започна да барабани червено по плочките на Страсбург.